

Om nådeförbundets orubblighet

Tröstebrev till en vid sin oomvände makes död bedrövad och av självanklagelser anfäktad vän.

Huru innerligt vi känt din smärta, kan du icke tro; men Herren skall göra, vad vi icke kunna, hugsvala och styrka dig, det tror jag nu. Stackars vår kära syster, du arma, av stormen kringjagade; dock ej helt tröstlösa, hoppas jag. Så är nu den stunden kommen och den anfäktning, på vilken din broder och vän, som skriver detta, en gång ville göra dig på förhand beredd. Om du minns, vad jag vid det tillfället talade, kan du förstå, huru jag kan skåda in i din närvarande bedrövelse. O, kära vän, jag säger åter: Gud hugsvala dig! Herren bevisar sin underbara nåd och makt på ditt hjärta till hugsvalelse och styrka! Han allena kan genom sin Ande, som ju icke utan skäl bär det namnet »Hugsvalaren», fördriva sorgeanden och upprätta ditt nedslagna mod. Vi kunna intet mer än utvärtes se, höra och tala hans ord, men dess kraft på hjärtat står i hans hand allena.

Nu ville jag så gärna säga dig ett trösteord, men du har dem alla i ordet och har väl redan hört eller påtänkt det bästa. Om du nu endast kunde få någon makt över dina känslor, så vore det en hjälp. O, den mäktiga känslan, som aldrig tar skäl utan blott känner! Och därtill kommer den arga fienden, som nu skall begagna tillfället att riktigt mordiskt beskjuta och sarga ditt hjärta med allehanda sårande och gruvliga föreställningar. Men besinna dig litet, kära syster. Hör icke blott den mörka andens predikningar, utan besinna dig. Skulle icke du också sargas och pinas, du, som ärnar taga in Guds rike och haft den nåden att på den orten, där du föddes, vara av de ytterst få, som blivit kallade till Guds fördolda kunskap och frälsta ur det allmänna mörkret?

Må vara, att du känner djup smärta för en annans själ; det är ju naturligt. Men sådant varar blott en liten tid; du skall en gång känna blott för *en*, för Herren, som köpt oss med sitt blod och med starkt rop och tårar, och som dock trampats under fötterna av de föraktare. Det säger mera, då en gång evighetens ljus gör allt klart för våra ögon. Då skola vi oupphörligt ropa: Rätta och heliga äro dina domar, Herre Sebaot, Gud, allsmäktig!

Vad nu det beträffar, att du skall tusende gånger tänka: »Men jag, jag har syndat; jag har icke gjort allt, vad jag bort; jag har icke gjort allt, vad jag kunnat, jag har flytt korset» o. s. v. så var detta just vad jag förut förstod skulle inträffa; det är naturligt, att sådana tankar nu skola komma. Men tacka Gud, att du icke ensam och självklok bestämt din väg eller företagit något, utan kastats och tvingats av omständigheterna. Ty det hava vi ju vid klart väder skärskådat, att du till slut icke kunde göra annorlunda, än vad som gjordes. Att det dock nu skall heta: »Jo, då och då kunde jag ju hava gjort så eller så» – det var just vad jag förutsade dig.

Men sådant hör till anfäktningen och kan icke vara annorlunda. Och emot detta är intet annat råd, när nu allt är gjort, än att kasta alltsammans på den allena mäktige Frälsarens rygg. Gud hjälpe dig därtill! Ty att strida med den gamle satan om någon skuldfrihet, är alldeles fåfängt. Nej, *brottslig, brottslig* måste man bliva. Han är en gammal advokat och har i den frågan alltid en viss rätt på sin sida, nämligen att vi verkligen *äro* brottsliga. Men vad säger nu den store Guden i frågan? Vad vill han göra? Vill ock han tillräkna synder och vredgas evinnerligen? Eller vill han vara nådig blott mot dem, som icke äro brottsliga? mot dem, som gjort vad de bort? Kom nu ihåg dig, så att du icke, förrän du märker det, låter drilla ifrån dig hela det nya förbundet och föra dig under lagförbundet. Skola vi bestå genom vår obrottslighet, genom vår egen ostrafflighet? Vad är då det nya förbundet och det nya förbundets medlare? Vilken skulle då bliva frälst?

Men fastän vi så lära och tro, hava vi dock aldrig en enda gång tänkt så: »Allt måste stå under nåden, vi äro icke under lagen, därför bry vi oss icke om Guds vilja, därför göra vi, vad oss lyster.» Nej, vi hava ideligen forskat efter Guds vilja och velat rätta oss efter denna, fastän vi trott och lärt denna oförskyllda nåd, detta nya förbund.

Då saken likväl nu är gjord och således oåterkallelig, blir det nödigt att vi icke låta snärja och fånga oss med en rättegång om, huru vi handlat, utan då låta vi allt, vad vi gjort, vara synd och orätt, men fråga: »Vad vill nu Gud

göra? Vill han icke veta av sin Son och en genom honom skedd försoning, utan ställa oss tillrätta inför lagen?» Så vill den mordiske satan hava det, men I haven icke så lärt känna Kristus. Ack, stilla ditt hjärta och öga. Huru är Gud sinnad mot dem, som erkänna sig skyldiga till helvetet? Vill Herren döma efter syndarens förtjänst? Nej, så säger *Herren, Herren*: »Så sant jag lever, jag har ingen lust till den ogudaktiges död – om vi ock ställa oss bland de ogudaktiga – jag, jag är Herren, och *utan mig är ingen Frälsare*.» »Ej köpte du åt mig för penningar välluktande kryddor, och icke mättade du mig med dina slaktoffers fett, men du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar. Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull.»

På sådan grund kunde David, då han genom en hemsk, försåtlig mordanläggning hade skickat Uria in i evigheten och tagit hans hustru – märk, då Uria ej mer kunde återkallas – ändå tröstas och bedja den 51 Psalmen. Och då ej annat hjälpte, föreställde han Gud (eller fastmer sitt eget hjärta i bön till Herren): »Vem tackar dig i dödsriket?» d. ä. dit kan du visserligen med rätta kasta mig, men vad tack får du därför?

Korteligen, låt icke längre utpina dig med någon rättegång om synd och rätt, utan säg så: »Det må vara mer eller mindre rätt eller orätt, vad jag gjort, det är i alla fall fördömligt, vad jag är eller gjort; men om det är Guds allvarliga mening, vad han genom en hel världsålder inpräglat i oss, att han icke vill handla med oss efter våra synder utan efter sin stora barmhärtighet i Kristus, så har jag ännu en annan rättfärdighet än min egen. Håller icke min kristendom stånd, då hålle min Herre Kristus, då göre han, vad han kan. Om vårt hjärta anklagar oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt. Läs härom ytterligare Luthers ståtliga predikan i Epistelpostillan nr 38, där visserligen något finnes härom, som är kraftigt.

Och sist vill jag säga: Undra icke, att du måste väl genomsaltas av bedrövelse, ja, på det allra kännbaraste tuktas. Betänk, vilket underligt, men lyckligt äventyr din värld varit. Vem kan säga, vad som kunnat så djupt krossa och omskapa dig, som detta ditt olyckliga äktenskap? Hade du nu hellre velat vara lycklig i denna värld och fjärran från Israels borgareskap och från Gud? Nej, säg intet ont emot din Gud, ty han är idel kärlek och trohet, fastän mycket underlig. Sådant talar jag Gudi lov av erfarenhet.

C-O Rosenius 1853

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com